

Има ли смисъл?

Два след полунощ. Гъсти облаци закриват луната, дори пътеката пред дома ми не се вижда. Тъмнина. Мрак. Оглушителна тишина.

Ставам от бюрото, яростно захвърляйки черновите си. Цигара. Уиски. И тази нощ това ще бъде успокоението ми. Няма смисъл. Просто вече нищо няма смисъл. За какво изобщо да се хабя? Пиша, съчинявам, размишлявам... и защо? За да дам нова възможност на обществото да се подиграе с труда ми, с мислите и чувствата ми ли? Не, не мога да се подложам отново на това. Но да се откажа ли? Да се откажа ли от мечтите си, от вярванията си, от същността си? Как да се откажа? Това изобщо възможно ли е?

Опитвам се да дам нещо на този свят, да му помогна да се обогати, а не да затъва в невежеството си. Аз искам да оставя нещо след себе си. Трудя се неуморно. Ден подир ден. Поеми, разкази, повести – десетки са... но има ли смисъл от съществуването им, щом няма кой да се докосне до тях, да ги почувства, да ги осмисли...

Тези хора, с които съм обграден... всъщност, това изобщо хора ли са?! Поправка. Тези овчици, които блеят около мен, завладяват света, унищожават смисъла и същността на истински важното. Това е трагично. Това е умопомрачително. Това ме вбесява! Абе, умници, как мислите да я карате? Погледнете се! Много сте лъскави, вярно е, ама сте кухи!

Знаете ли, вие сте едни глупаци! Аз и много други като мен – поети, писатели, интелектуалци – по цели години се трудим, защото искаме да ви спасим от лепкавата тиня, в която затъвате все повече с всеки изминал ден. Наготово ви поднасяме тонове „спасение“, а вие дори и не се опитвате да се докоснете до него. Толкова ли е трудно? Не мисля,

че се изискват чак толкова много усилия. Протегнете се. Отворете си очите. Използвайте ги тия мозъци... ако, разбира се, са ви останали де!

Вие, душевни идиоти, успяхте да обезсмислите дори и съществуването. Раждате се и още с прохождането си се нагаждате към тия глупави новоналожили се стереотипи и започвате тихо да си блеете. Живеете един безсмислен живот, като през по – голямата му част само консумирате и затваряте дори очите си (пък какво остава за умовете и сърцата ви) за това, което някои от нас се опитваме да ви дадем наготово. За трети път: НАГОТОВО! И накрая какво? Умирате. Нито сте направили света по – красив, нито сте оставили нещо след себе си, дори и не сте почерпили от съществуващата красота.

Е, как да не искам да се откажа? Заслужава ли си изобщо? Това са куп усилия, хвърлени на вятъра; хиляди безсънни нощи; безброй мисли, които ще останат нечути. Бесен съм ви, но и ме плашите: вие сте моят сбъднат кошмар.

И сам виждам, че няма смисъл. Отчайвате ме... Но знаете ли какво?! Аз няма да спра, аз няма да се откажа и напук на вас ще продължа да творя красота. И някой ден, в близкото или дори в далечното бъдеще, ако някоя от вас, скъпи овчици, се отдели от стадото и реши да ме последва, аз ще съм спечелил тази вечна борба за просъществуването на истинското.

Съмва се. Скоро слънцето ще изгрее и лъчите му ще погалят хоризонта. А аз чувствам нещо. Усещам надеждата. Усещам красотата. Усещам музата. Нова творба ще се роди...

Светлана Росенова Паргова
СОУ „Иван Вазов“ – гр. Плевен
XI „л“ клас